ſugguſt teäduſt ei piddand andma. Ja kui ma ſanna piddin piddama, ſiis lubbas ta mind kolme aasta pärraſt lahti lasta."

„Ja on ſind nüüd jubba kahhe aasta pärraſt tullema laſknud, ſe aus mees!" ütles iſſa.

„Ei ſe mees kül mitte", ütles poeg, „Selle mehhe poleſt olleks ma kül elloaia ſoldat woinud olla. Meie auwäärt kunningas laskis mind lahti!" „Rägi, rägi!" kiſsendaſid keik, „ſada kutſar hoostega peäle minnema koio." „Kutſar, hüüdſid jälle keik," minne hoostega koio, meie tulleme jälle takka järrele. — Ja nemmad keik, ka piiskoppi proua, istuſid oia kaldaſſe rohho peäle mahha. Kellegil ei tulnud mele piiskoppi prouaſt ſanna könneleda, ſeſt iggaühhel olli teggemiſt kül nore mehhe luggu kuulda ſades. Noormees pühkis weſſiſid ſilmi ja hakkas peäle:

„Mis modi mo luggu läinud, mis ma keik näinud, ja et ma teile ühte ſannakeſt teäduſt woinud anda, ſedda ma ei tahha nimmetadagi. Mo ainus lotus olli Jummal, ſeſt kui minnul tedda ep olleks olnud, kes teab, mis minnuſt ſiis olleks ſanud. Agga mo uſk ja lotus, mis Iſſand mulle ſelle piibli ſalmi ſees iggapääw andis, misga teid ſel kurwal ööl otſego Jummalaga jätſin: „Meie teame, et neile, kes Jummalat armaſtawad, keik asjad heaks peawad tullema", ſe ſalmike on ikka mo kinnitus olnud.

Siis ſündis, et ma kui krenadiri ſoldat juſt tänna kahhe näddala eeſt kunninga loſſi üllema tubbade ees wahhikordas ollin, ja mötleſin teie keikide peäle, — ja kui kurbdus mo peäle kippus ja ma keddagi ſeäl tubbades ei arwand ollewad, hakkaſin ma Wranke wäimehhe tehtud laulo laulma, mis ma ommaks toetuſeks ka iggapääw, laulſin, — ſedda laulo: „Mo ſüdda olle rahhul.' Kui ma kolmat ſalmi laulſin:

(Wiſil: Nüüd hing'wad innimesſed.)

Kül kurbdus löppeb ärra,
Seſt Jummal monda korda